

A Prelátus 2013. júliusi levele

„Tudatában vagytok katolikus hitünk szépségének?” - kérdezi a Prelátus e havi levelében, melynek fő témája az Anyaszentegyház.

2013.07.05.

Kedves gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

Két napja volt Szent Péter és Pál apostol, a hit oszlopainak ünnepe, akik Rómában vérüket ontották Krisztusért. Szent Péter Rómát tette

meg székhelyéül, és vértanúságával ott tette fel a koronát földi életére. Ezáltal lett a római Egyház *a város és a földkerekség egyházainak Anyja és feje*. Adjunk hálát Isten e tervéért, amellyel meg akarta erősíteni a keresztényeket a kinyilatkoztatott tanításban és látható módon biztosítani akarta az egységet. Tanuljuk meg mi is odaadni az életünket úgy, hogy képesek vagyunk meghalni a saját énünknek nap mint nap.

Isten az üdvtörténet során fokozatosan előkészítette az Egyház alapítását. Először az Ószövetségben, amikor kiválasztotta Izraelt, hogy az Ő népe legyen, majd amikor elérkezett az idők teljessége, elküldte szeretett Fiát a világba, aki megtestesülésével, tanításával, csodáival és az apostolok meghívásával megalapította a Tizenkettő csoportját, hogy ők folytassák megváltó küldetését. „Az

Egyház azonban mindenekelőtt Krisztusnak üdvösségünkért történt teljes odaadásából született, melyet Ő az Eucharisztia alapításában elővételezett és a kereszten vitt véghez.”[1] Majd „a mű elkészülte után – melyet az Atya a Fiúrabízott, hogy elvégezze a földön (vö. *Jn 17, 4*)– pünkösdkor elküldetett a Szentlélek, hogy szüntelenül megszentelje az Egyházat”. [2] Az Atyánk akaratának megfelelően töltsön el minket csodálattal e két misztérium, és kérjünk Istentől erős hitet.

Az Egyház teljes mértékben a megtestesült Igétől függ, Őt jeleníti meg a világban az idők végezetéig, a Szentlélek vezetése alatt, aki úgy lakozik az Egyházban, mint a templomában. Köszönjük meg és csodáljuk az Egyház ily szoros kötelékét a Szentháromsággal: az Egyház Isten szent népe, mi Isten szent népe vagyunk, Jézus Krisztus titokzatos Teste, a Szentlélek

lakhelye. Logikus tehát, hogy miután megvallottuk hitünket Krisztusban és a Szentlélek isteni mivoltában, a hitvallásban kinyilvánítjuk hitünket az Egyház misztériumában is, amelynek a keresztség révén váltunk tagjává és amelyben válunk szentté, hiszen az Egyház mintegy az üdvösség egyetemes szentsége.

Hiszem az egy, szent, katolikus és apostoli Anyaszentegyházat.[3] Ez a hitvallás, amely felsorolja azt a négy vonást, amely az Egyház lényegét jellemzi és egyben kifelé is megmutatja, a katolikus hittan megkülönböztető jele. ***Ezek az Egyház lényegi jellemzői, amelyek a természetéből fakadnak, éppen úgy, ahogy Krisztus akarta. És mivel lényegi vonások, egyben jelek is, amelyek megkülönböztetik bármilyen más emberi egyesüléstől, még ha azokban szintén Krisztus neve hangzik is fel.***[4] Valljuk meg szilárdan az

Egyház természetfeletti jellegét, valljuk meg hangosan, kiáltva, ha szükséges, mert most sokan vannak, akik (...) elfeledkeztek e lényeges igazságokról, és olyan képet tárnak elénk az Egyházzal, amely nem szent, nem egy, nem lehet apostoli, mivel nem a péteri sziklára épül, és nem katolikus, mivel nem jogos megosztottság és emberi szeszélyek szabdalják.

[5]Szent Josemaría e határozott és világos gondolatai ma is nagyon időszerűek, és mindig azok lesznek.

Amint nemrég Ferenc pápa sajnálattal fogalmazott, **ma is vannak, akik ezt mondják:**

„Krisztus igen, az Egyház nem”.

Azok, akik azt mondják, hogy „hiszek Istenben, de a papokban nem”. Pedig éppen az Egyház vezet el bennünket Krisztushoz és Istenhez; az Egyház Isten gyermekeinek nagy családja. Természetesen vannak emberi oldalai is: azokban, akik az

**Egyházat alkotják, a
lelkipásztorokban és a világi
hívekben, vannak hibák,
tökéletlenségek, bűnök (...), de
szép, hogy amikor észreveesszük,
hogy bűnösök vagyunk,
megtaláljuk Isten irgalmasságát –
Isten mindig megbocsát,[6] és az
Egyházon keresztül bocsát meg,
amely az üdvözítő ige és a minket
megszentelő szentségek
letéteményese.**

***Az Anyaszentegyházban mi,
katolikusok, megtaláljuk a
hitünket, a viselkedési
normáinkat, az imádságunkat, a
testvériség érzését, a közösséget
minden testvérünkkel: azokkal,
akik már nincsenek közöttünk és a
tisztítótűzben tisztulnak
(szenvedő Egyház), vagy azokkal,
akik már színről színre látják és
örökké szeretik a háromszor szent
Istent (dicsőséges Egyház). Az
Egyház megmarad itt a földön,***

ugyanakkor túllép a történelem keretein. Az Egyház Szűz Mária oltalma alatt született, és – mind a földön, mind a mennyben – tovább dicséri őt mint Édesanyját.[7]Szent Josemaría, aki mindig kimondhatatlanul szerette az Anyaszentegyházat, arra tanított minket, hogy ugyanígy viselkedjünk. Az Opus Dei alapításának pillanatától fogva világosan látta, hogy ahhoz, hogy minden dicsőséget az Úrnak adjunk és Krisztust helyezzük minden emberi tevékenység csúcsára, a következő fohász által kijelölt utat kell követnünk: **Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam!** Mindannyiunknak együtt, Márián keresztül kell eljutnunk Jézushoz, egyesülve a római Pápa, Krisztus földi helytartója szándékaival és vágyaival. Az *Út* című könyvében a következőket írta minden katolikushoz fordulva: „***Et unam, sanctam, catholicam et apostolicam Ecclesiam!***” –

***Megértem a szünetet, melyet
imádságodban tartasz, amikor
ízlelve mondod a szavakat: hiszem
az egy, szent, katolikus és apostoli
Anyaszentegyházat...[8]***

Az Egyház egy, mert „olyan nép,
amelyet az Atya és a Fiú és a
Szentlélek egysége egyesít”,[9] és ezt
az egységet a hit, az istentisztelet –
főként az Oltáriszentség tisztelete –
és a hierarchikus közösség
háromszoros köteléke alakítja. Az
Egyház ugyanakkor katolikus,
egyetemes: nyitott minden nép,
minden faj, minden kultúra felé. A
liturgikus rítusok, teológiai és
lelkiségi hagyományok, az egyházi
fegyelem rendkívüli változatossága
nemcsak hogy a legkisebb mértékben
sem veszélyezteti az egységet, hanem
éppen annak kifejezése. Ezért
„elismerjük, hogy Krisztus
Egyházának szervezetén kívül is az
igazságnak és lelkiéletnek számos
olyan eleme van meg, amelyek az

Egyház értékeit képezik, és az egyetemes egységre indítanak (vö. Lumen gentium, 8). Hisszük ezért, hogy a Szentlélek az, aki Krisztus minden tanítványában az egység vágyát ébren tartja”,[10] ennél fogva azt kell állítanunk, hogy az üdvösség az Egyházon keresztül jut el az emberekhez. „Hisszük, hogy az Egyház szükséges az üdvösséghez. Egyedül az egy Krisztus az üdvösség közvetítője és útja, ő pedig Testében, vagyis az Egyházban van jelen számunkra (vö. Lumen gentium, 14). Isten üdvözítő szándéka azonban minden emberre kiterjed.”[11]

Tudatában vagytok katolikus hitünk szépségének? Az Atyánk szavaival élve: az emberi szív minden sóvárgására megoldást nyújt, hiszen azt tanítja, hogy Isten azt akarja, *hogy minden ember üdvözüljön és eljusson az igazság ismeretére.*[12] Ezért kínálja a híveinek az üdvösségre vezető eszközöket, és

szintén ezért az apostoli buzgalom, az arra irányuló vágy, hogy mindenkinek továbbadjuk Krisztus ismeretét és szeretetét, természetes része a keresztény hivatásnak.

Semmi sem menthet fel e felelősség alól, és meg kell kérdeznünk magunktól: mit jelent ez az én életemben? Mennyit imádkozom azért, hogy mindenkiben égjen ez a vágy?

Bizonyos, hogy „akik (...) Krisztus evangéliumát és az ő Egyházát önhibájukon kívül nem ismerik, de őszinte szívvel keresik Istent, és a kegyelem hatására teljesítik a lelkiismeretük szavában fölismert akaratát, elnyerhetik az örök üdvösséget”.^[13] Mindazonáltal az Úr számítani akar a mi közreműködésünkre az evangelizációban: mindenkinek a saját környezetében nap mint nap igyekeznie kell, hogy megismertesse másokkal ezt az üdvözítő üzenetet, és

közreműködjön a megváltás művének végrehajtásában. Nem felejtethetjük el ugyanis – amint szívesen ismételte Szent Josemaría –, hogy ***a lelkiismeret felróható módon el tud torzulni, meg tud keményedni a bűnben és ellen tud állni Isten üdvözítő művének. Ezért szükséges Krisztus tanítását, a hit igazságait és az erkölcsi normákat hirdetni, valamint ugyanilyen szükségesek a szentségek, melyek mindegyikét Krisztus alapította mint kegyelmének másodlagos létesítő okát (eszközökét) és gyógymódot a bűn következtében meggyengült természetünkből fakadó nyomorra.***[14]

„Az Egyház pedig úgy imádkozik és dolgozik, hogy Isten népébe, az Úr testébe és a Szentlélek templomába bejusson az egész világ teljessége, és Krisztusban, mindenek fejében a mindenség Teremtője és Atyja

megkapjon minden tiszteletet és dicsőséget.”[15]

Olyan korban élünk, amelyben sürgetőbbnek tűnik a szükség, hogy az Egyház építésén fáradozzunk. Ne csüggedjünk el és ne engedjünk teret a legkisebb borúlátásnak sem a relativista és közömbös hangulattal, sőt az Istent elutasító magatartással szembesülve, amely olajfoltként terjed sok helyen. Nekünk, akik komolyan akarjuk venni a hitünket, örömmel kell megsokszoroznunk az erőfeszítéseinket, hogy közelebb vezessük a lelkeket Istenhez és az Egyházhoz. Ne gondoljátok, hogy ez gigászi feladat: mindössze azt kell megtennünk, amire lehetőségünk adódik, azzal a határozott szándékkal, hogy az életünket teljes mértékben Isten felé irányítjuk. A Szentlélek mindig működik a szívekben, és mindenkinben felébreszti – olykor a legváratlanabb pillanatokban – az örökkévalóság, a

természetfeletti élet iránti égő vágyat. És nekünk mind készen kell állnunk, hogy kövessük a sugallatait. **Egyháznak, Isten népének lenni – az Atya szeretetből fakadó nagy terve szerint – azt jelenti, hogy Isten kovásza vagyunk az emberiség számára, vagyis Isten üdvösségét hirdetjük és hordozzuk ebben a világban, amely gyakran eltévelyedik, és ezért szüksége van bátorító, reményt keltő, új erőt adó válaszokra.**[16]

Ismétlem: teljünk el bizalommal, és ne engedjünk még egy kis részt sem a csüggedésnek. A mostani kor számtalan csodálatos lehetőséget kínál arra, hogy tanuljunk és terjesszük a jót. Nap mint nap alkalmunk nyílik kimutatni szeretetünket az Úr iránt azáltal, hogy beszélünk Róla azokkal, akikkel az utunk során találkozunk. Kettőzzük meg a Belé vetett reményünket. Isten erősebb! – kiáltja

a Szentatya. – És tudjátok, miért erősebb? Mert ő az Úr, az egyetlen Úr! Szeretném hozzátenni, hogy a valóság – mely néha sötét és a gonosz rajta tartja a kezét – megváltoztatható, ha mi, az elsők elvisszük oda az Evangélium világosságát, elsősorban az életünkkel. Ha egy stadionban (...) egy sötét éjszaka valaki fényt gyújt, azt éppen csak látni lehet, de ha hetvenezer ember gyújtja meg a maga fényét, az bevilágítja az egész stadiont. Engedjük, hogy életünk Krisztus fénye legyen, és együtt elvisszük az Evangélium fényét az egész világnak! [17]

Visszhangozzuk a Pápa e szavait, és törekedjünk nap mint nap arra, hogy a munkánkban, a családi életünkben, a társas kapcsolatainkban, a sportban – minden pillanatban! – ragyogjon a Krisztust követők fénye, amelyet az imádság, valamint a

bűnbánat és az Eucharisztia szentségének gyakori vétele táplál.

Szent Josemaría ünnepe alkalmából a világ legkülönbözőbb pontjairól szállt a Mennybe sok imádság, főként a szentmise áldozata. Legyetek biztosak benne, hogy – amint a szeretett don Álvaro gyakran ismételte – „*menettérti*” imádságokról van szó: az Úr ugyanis válaszol rájuk, hogy gyümölcsöt teremjenek bennünk és a barátainkban.

Az elkövetkező hetekben Brazíliába utazom, hogy ott legyek a Szentatyával együtt az Ifjúsági Világtalálkozón, amelyre július végén Ró de Janeiróban kerül sor. Azt követően, ha Isten is úgy akarja, szándékomban áll röviden ellátogatni Chilébe, Uruguayba és Argentínába, hogy élőszóban is elismételjen a leányaimnak és fiaimnak, valamint a Prelatúra tevékenységeiben részt vevőknek,

hog az Egyház sokat vár
mindenkitől, hogy Ferenc pápa az
előző pápákhoz hasonlóan számít
mindannyiunkra Krisztus
üzenetének az egész világon való
elterjesztésében: erről beszélt azon a
kihallgatáson, amelyen június 10-én
fogadott. Imádkozzatok továbbra is a
Pápaért és a szándékaiért. Mint
mindig, számítok mindannyiótokra,
hog az Úr bőséges lelki
gyümölcsökkel kísérje azt az időt,
amelyet Brazíliában és a többi helyen
töltök a nyár folyamán. Ezek a
körülmények mind arra buzdítanak,
hog törekedjünk komolyabb
egységre Péter utódjával: gyermeki
módon kell mellette állnunk,
egységben a személyével, valamint
az Egyház és a lelkek iránti
szolgálatával.

Július 7-én lesz az évfordulója annak,
hog don Álvaro a felvételét kérte a
Múbe. Az ő közbenjárására bízom
mindannyiunk hűségét keresztény

hívatusunkhoz. Ezt követi 16-án a Kármel-hegyi Boldogasszony ünnepe. Hozzá fordulok, hogy anyai közbenjárásával eltöltsön minket az életszentség iránti vágygal és apostoli buzgalommal.

Zaragozából küldöm nektek ezt a levelet, mert az itteni érsek meghívott, hogy megáldjam Szent Josemaría és Boldog II. János Pál szobrát, amelyet Zaragoza egyik templomában állítanak fel. Ezt követően Pamplonába megyek és ott maradok néhány napig, mielőtt továbbutaznék Amerikába. Imádkozzatok továbbra is a szándékaimért.

Minden szeretetemmel megáldalak benneteket.

Atyátok,

+ Javier

Zaragoza, 2013. július 1.

[1] *Katolikus Egyház Katekizmusa*,
766

[2] II. VATIKÁNI ZSINAT: *Lumen
gentium* dogmatikus konstitúció, 4

[3] RÓMAI MISEKÖNYV: Nicea-
konstantinápolyi hitvallás

[4] SZENT JOSEMARÍA: *Lealtad a la
Iglesia (Hűség az Egyházhoz)* című
szentbeszéd, 1972. június 4.

[5] SZENT JOSEMARÍA: *El fin
sobrenatural de la Iglesia (Az Egyház
természetfeletti célja)* című
szentbeszéd, 1972. május 28.

[6] FERENC PÁPA: Általános
kihallgatáson elhangzott beszéd,
2013. május 29.

[7] SZENT JOSEMARÍA: *El fin
sobrenatural de la Iglesia (Az Egyház
természetfeletti célja)* című
szentbeszéd, 1972. május 28.

[8] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 517

[9] SZENT CIPRIÁN: *A vasárnapi imádság*, 23 (PL 4, 553)

[10] VI. PÁL: *Hitvallás (Az Isten népének hitvallása)*, 1967. június 30., 22

[11] *Ugyanott*, 23

[12] *1Tim* 2,4

[13] II. VATIKÁNI ZSINAT: *Lumen gentium* dogmatikus konstitúció, 16

[14] SZENT JOSEMARÍA: *El fin sobrenatural de la Iglesia (Az Egyház természetfeletti célja)* című szentbeszéd, 1972. május 28. Vö. Aquinói Szent Tamás: *S.Th.* q. 62, a. 1 és q. 61, a. 2

[15] II. VATIKÁNI ZSINAT: *Lumen gentium* dogmatikus konstitúció, 17

[16] FERENC PÁPA: Általános kihallgatáson elhangzott beszéd, 2013. június 12.

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2013-juliusi-
levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2013-juliusi-levele/) (2026.03.12.)